

ออฟฟิศ-เธอ-ฉัน อันนี้มันกันตลอดกาล

ออฟฟิศคือสังคมอีกชั้นหนึ่ง
ของคนที่พักจากสังคมโรงเรียน
ออฟฟิศของคุณได้เตรียมอะไรไว้ให้เป็นความ
สำเร็จของคนเหล่านั้นบ้าง
ก่อนที่คุณจะตั้งคำถามว่า “คุณทำอะไรให้เราได้”

ว่ากันว่าชีวิตคู่ที่น่าอิจฉา คือชีวิตคู่ที่มี
สภาพเหมือนตอนแต่งงานกันใหม่ ๆ แบบอันนี้มัน
ตลอดกาล

ชีวิตที่น่าอิจฉาในออฟฟิศ ก็น่าจะมี
บรรยากาศคล้าย ๆ กัน

วันนี้เป็นวันเกิดของลักษณาวดี เลขาว
ของบอสส์ใหญ่

ลักษณาวดีเป็นคนอัยยาศัยดี ทำงาน
เก่ง และกระฉับกระเฉงอยู่เสมอ ลักษณาวดี
จึงเป็นที่รักของทุก ๆ คน ดังนั้นเช้านี้เพื่อน
ร่วมงานทุกคนจึงยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทาย “แฮปปี้
เบิร์ธเดย์” กับลักษณาวดีกันไม่ขาดสาย

แต่บรรยากาศการทำงานของลักษณาวดี
และทุกคนก็ยังเป็นไปอย่างมีคุณภาพตามปกติ

ส่วนในใจของลักษณาวดีนั้น ก็เร่ร่อน
อยากจะให้เสร็จงานก่อนบ่ายโมง เพราะประมาณ
บ่ายสองโมง “คนพิเศษ” จะมารับไปฉลอง
วันเกิดตามลำพัง แต่เธอก็หยุดงานไม่ได้ เพราะ
วันนี้บอสส์ต้องการรายงานการประชุมวานนี้
ด่วนในตอนเที่ยง

ลักษณาวดีตื่นตื่นและปลาบปลืมกับ
สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นของขวัญและดอกไม้ที่
ได้รับจากเพื่อนร่วมงานในวันพิเศษนี้ ทุกสิ่ง
ล้วนแต่แสดงถึงความรักใคร่เอาใจใส่ต่อเธอ
อย่างน่าปลื้มใจ

สิบเอ็ดโมงครึ่ง บอสส์กดอินเตอร์คอม
เรียกลักษณาวดีเข้าไปพบ

เมื่อลักษณาวดีเปิดประตูเข้าไป เสียงเพลง
แฮปปี้เบิร์ธเดย์ก็ดังขึ้นรอบ ๆ ตัวเธอ เค้กประดับ
สวยงามจุดเทียน สีวาวงอยู่ตรงหน้า

บอสส์ยืนยิ้มอย่างพอใจในเกมสนุก ๆ
ครั้งนี้ และบอกให้เธอตัดเค้กแจก

ลักษณาวดีรู้ว่า เธอไม่จำเป็นต้องทำรายงาน
ให้เสร็จในวันนี้อ่างที่นายบอกไว้หรือ

วาระพิเศษ สร้างบรรยากาศที่พิเศษ
และความทรงจำที่ดีได้นานและประทับใจ

ไม่มีวาระพิเศษใดที่จะดีไปกว่าวาระ
พิเศษประจำตัวแต่ละคน เช่นวันเกิด วันเลื่อน
ตำแหน่ง หรือการทำอะไรให้กันเล็ก ๆ น้อย ๆ
ยามที่ใครป่วยไข้ หรือของติดมือมาฝากกันหลัง

จากกลับจากเที่ยวต่างจังหวัด หรือพักร้อน
บางออฟฟิศ มีการจัดเลี้ยงในวาระพิเศษ
ขึ้นเองเป็นการภายใน เช่น วาระที่ยอชขายบรรลุ
เป้าหรือวันครบรอบปีของสำนักงาน
แต่การเลี้ยงเพื่อตั้งวงแชร์ หรือเลี้ยงฉลอง
เปียแชร์ได้นี้ไม่นับนะ

การให้ทุกคนหยุดงานประจำ วันหรือ
สองวันก่อนเทศกาลปีใหม่ เพื่อจัดออฟฟิศ
โละบางสิ่งบางอย่างที่เก๋ไก๋อย่างไม่มีประโยชน์
ทิ้งไป และสนุกสนานกันก่อนที่จะแยกย้ายไป
สนุกตามลำพังส่วนตัวในวันหยุดทางการ
เหล่านี้คือวิธีเพิ่มค่าผูกพันทางใจให้แก่
ชาวออฟฟิศด้วยกันทั้งนั้น

นักบริหารบางคน ดิดค่านิยมการจ้าง
จนเลยเถิดเห็นว่า "อินเซนตีฟว์" ก็คือการจ่าย
โบนัส ซึ่งในปัจจุบันนี้ โบนัสหรือการให้หุ้น
ไม่นับเป็นอินเซนตีฟว์อีกแล้ว เพราะมันกลายเป็น
"สิทธิพิเศษ" ที่พึงได้ของชาวออฟฟิศ
ที่มีความสามารถและความซื่อสัตย์สูง

อินเซนตีฟว์ ไม่ใช่เพียงสิ่งแสดงถึงการ
รู้คุณค่าของนักบริหารต่อชาวออฟฟิศ แต่มัน
เป็นการเสริมกำลังใจและสร้างความสัมพันธ์
ที่พิเศษขึ้นมาระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง และ
ระหว่างงาน กับชาวออฟฟิศ

*ออฟฟิศที่ดี ไม่ใช่เพียงแค่ แสงดี สีสวย
จัดงาม เท่านั้น*

คิดถึงแสงสว่างในใจ สีสวยในใจด้วย

นั่นคือความเชื่อมั่นในการทำงาน ความ
หวังในชีวิต และความรักที่พึงสร้างให้มีขึ้นใน
ออฟฟิศ

คนสมัยใหม่เป็นคนที่มีความเชื่อมั่นใน
ตัวเองสูงมากกว่าคนในทศวรรษก่อน คำนิ้ง
ถึงชีวิตส่วนตัว และมีอิสระ มองเห็นความ
สำคัญของตัวเองมากขึ้น ด้วยการศึกษากว้าง
และการรับรู้ผ่านสื่อที่ทันสมัย การแข่งขันใน
สังคมมีมาก จึงจำเป็นที่แต่ละคนจะต้องทำตัว
ให้เป็นคนที่มีความสามารถ ผ่านการแข่งขันใน
ระดับต่าง ๆ ได้

การเรียกร้องสิทธิ หรือการใช้สิทธิบาง
อย่าง เพื่อให้ตัวเองเสียสิทธินั้น เป็นปรากฏการณ์

ที่เกิดขึ้นมากในสังคม สะท้อนให้เห็นถึงการ
ก้าวไปข้างหน้าของสังคม อันเกิดจากการผลึก
ตันของคนที่มีคุณภาพเหล่านี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดี

การบริหารบุคคลในเวลานี้เป็นการบริหาร
ที่ละเอียดอ่อนมาก ต้องคำนึงถึงเรื่อง "สิทธิ
ส่วนบุคคล" และ "สิทธิในหน้าที่" ให้มาก
และยังมีแนวโน้มที่จะต้องเน้น "ความสำคัญ
ของบุคคล" ในระบบที่เรียกว่า "ระบบการ
ทำงานเป็นทีม แต่แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ
เด่นชัด" เพื่อเป็นการแสดงความเชื่อมั่นใน
พนักงานมากขึ้น แทนที่ระบบ "ข้าพเจ้ารับผิดชอบ
แต่เพียงผู้เดียว" อย่างแต่ก่อน

ออฟฟิศ ก็คือสังคมอีกชั้นหนึ่งของคนที่
พ้นจากสังคมโรงเรียนออกมา เป็นสังคมของ
คนที่พร้อมจะก้าวไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

ดังนั้นก้าวนี้จะต้องเป็นก้าวที่มั่นใจและ
มั่นคงสำหรับผู้ที่ผ่านความสำเร็จจากวัยเรียน
มาสู่วัยทำงาน

ออฟฟิศของคุณได้เตรียมอะไรไว้ให้
เป็นความสำเร็จของพนักงานบ้าง...ก่อนที่
คุณจะตั้งคำถามว่า "คุณจะทำอะไรให้เรา
ได้บ้าง"

พนักงานจะก้าวเข้าร่วมชายคาออฟฟิศ
เดียวกับคุณอย่างมั่นใจได้ ก็ต่อเมื่อเขามั่นใจ
ในการตัดสินใจ "เลือก" ของคุณ

คุณพร้อมที่จะให้เขาตัดสินใจครบนักศึกษ
ในโรงเรียนที่ต้องคอยวิ่งตามคะแนน มาเป็น
ผู้ประกอบการที่มีอนาคตมั่นคงและทำทนาย

ความสามารถของเขา โดยมีความสำเร็จเป็น
เดิมพันได้อย่างไร?

ความรู้ในด้านจิตวิทยาการปกครอง และ
สูตรการบริหารต่าง ๆ คงจะหาซื้ออ่านได้ตาม
ร้านหนังสือต่าง ๆ ทั่วไป แต่การสร้างความรัก
ความผูกพันอย่างลึกซึ้งในออฟฟิศ ย่อมทำ
ไม่ได้เพียงด้วยการอ่านตำรา แต่ต้องมาจากจิตใจ
ส่วนลึกแท้ ๆ ของบอสส์นั่นเอง

*ไม่เชื่อก็ดลองถามบรรดาเลขาของ "บอสส์
ออฟ เดอะ เอเชีย" ดูเป็นไร*

การพัฒนาคนที่เข้ามาร่วมงาน จะต้อง
เริ่มต้นที่ความเชื่อมั่นของทั้งสองฝ่ายที่มีให้
แก่กัน

ความเชื่อมั่นจะต้องเกิดขึ้นตั้งแต่ครั้ง
แรกที่ได้พบหน้ากัน แล้วความเชื่อมั่นก็จะต้อง
ค่อยสร้างขึ้นเป็นความเข้าใจ กระทั่งผนึกกำลัง
เป็นเป้าหมายเดียวกัน

ฟังดูก็เลิศลวยเสียแล้ว

แต่มันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติไม่ได้
หากขั้นตอนในการพัฒนาทั้งหลายจะต้องมา
จากความพร้อมภายในของคุณก่อน ซึ่งคุณก็
จำเป็นต้องสร้างสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่ "ตรง
กับใจ" คุณให้คนที่เข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมนั้น
เชื่อมั่นว่าคุณคือผู้ริเริ่มที่หนักแน่นและใจกว้าง
พร้อม ๆ กับมั่นใจในกิจการที่คุณกำลังทำ
อย่างเต็มที่

คนที่ตัดสินใจมาร่วมชะตากรรมกับคุณ
จึงจะพร้อมให้คุณเลือกเข้ามาร่วมชายคาออฟฟิศ
การนำคนเข้ามาทำงาน จึงไม่ใช่เรื่อง
"ใครก็ได้"

*และการเลือกทำงาน ก็ไม่ใช่ "อะไรก็ได้"
เช่นกัน*

ไม่มีใครหรอกที่อยากจะทำานเมล์ดพิช
โดยไม่รู้ว่ามีคนเมล์ดอะไร

แล้วที่วามทั้งหมดนี้ มันเกี่ยวกับสภาพ
แวดล้อมที่ตรงไหน?

*อยากรู้ก็ลองถามลักษณะดาวดีดู
สิครับ*

กั้นแสงสุริยา แล้วเอาไฟฟ้ามาส่องกัน

บ้านเรามีแสงธรรมชาติเหลือเฟือ
แต่ก็พากันปิดกันมึนไว้ข้างนอก
เพราะต้องเอาใจเครื่องปรับอากาศ
ระวัง...แสงอาทิตย์จะน้อยใจเอานะ

นำเสียดายที่สภาพทางธุรกิจการก่อสร้างบ้านเรา ไม่อำนวยความสะดวกให้ผู้สร้างอาคารสำหรับออฟฟิศเปิดช่องให้คนที่ จะเข้าไปทำงานอยู่ข้างในนั้นอย่างน้อยก็ 8 ชั่วโมงต่อวัน ได้รับแสงธรรมชาติได้อย่างเต็มที่ จนต้องใช้พลังงานไฟฟ้าอันสิ้นเปลือง และออกจะไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อสุขภาพนัก มากำหนดชีวิตแห่งแสงสว่างอย่างพวกเรา “ชาวออฟฟิศ” กัน จนชีวิตของพวกเรากลายเป็นวัฒนธรรมไฟฟ้าไปเสียแล้ว

นำอิจฉา “ชาวออฟฟิศ” บางคนที่มีหน้าต่างห้องทำงานกว้างใหญ่ และอยู่ในที่สูงพอจะหนีกำแพงตึกใกล้เคียง จนได้รับแสงสว่างธรรมชาติตลอดทั้งวัน

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจประการใด ผมก็ยังจะยืนยันอย่างไม่ย่อท้อว่า ห้องที่ได้รับแสงแดดหรือความสว่างจากธรรมชาติอย่างเต็มที่ เป็นห้องที่มีสุขภาพดีเหลือเกิน เพราะอะไรคงไม่ต้องบรรยายกันมากหรอกนะ

ความพอดีของแสงสว่างในออฟฟิศไม่เพียงแต่จะทำให้ “ชาวออฟฟิศ” อ่านออกเขียนได้สะดวกดีเท่านั้น แต่มันมีผลต่อภาวะทางจิตใจได้อย่างมาก

“ชาวออฟฟิศ” ที่อยู่ในห้องอันทึบแสงต้องพึ่งแสงเพดานซึ่งเป็นแสงจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ เป็นพวกที่น่าจะได้รับการตรวจสายตาทุก ๆ ปี หรือ 6 เดือน เพราะแสงไฟชนิดนี้เป็นแสงที่กระพริบตลอดเวลา เพียงแต่ความถี่กระชั้นของการกระพริบมันน้อยครั้งใน 1 วินาที จนเราจับไม่ได้ มองไม่เห็นด้วยสายตาดังเรา ๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วนี่คือสาเหตุหนึ่งที่ “ชาวออฟฟิศ” ทั้งหลายพากันบ่นกระปอดกระแปดหลังจากงานเลิกว่า แสบตา เพลียตา บางทีพอดกเขียนก็ตาแดงซ้ำกันเป็นแถว

เหมือนกับที่เขาห้ามดู ทีวี, ใกล้เคียงจนเกินไป หรือห้ามปิด ไฟดูทีวี นั้นแหละ

ความรู้สึกของคนเราบางทีมันไวเกินกว่าที่เราจะรับรู้มันได้ด้วยซ้ำไป สาเหตุของความ

ซึ่งเหนื่อยหน่ายกับโต๊ะทำงาน อยากจะหลับ ตาพริ้วลุกชั่วคราวช่วยยาม ก็กลัวจะถูกหาว่า “ขโมยเวลาทำงานกลับ” หงุดหงิดกับอะไรก็ไม่รู้ ฯลฯ

หลายส่วนของปัญหาเหล่านี้เนื่องมาจาก การใช้แสงไม่ถูกสุขลักษณะนั่นเอง

แต่ก็ไม่ง่ายที่จะกำหนดว่า คนเราควร จะใช้แสงเป็นหน่วยเท่าไร ถ้าหากว่าเราไม่ ใช้คนที่มีความรู้ด้านนี้โดยเฉพาะ และบางที คนที่รู้จริง ๆ ก็ไม่มีโอกาสจะได้ใช้แสงที่ถูก ต้องเสียด้วยซ้ำ

ผมเคยมีโอกาสเข้าไปเยี่ยมชมโรงงาน ดัดเพชรพลอยแห่งหนึ่ง เนื่องจากการค้าเพชร พลอยเป็นการค้าที่มีรายได้ต่อหน่วยสูง (เพราะ ของมันแพง) จุดที่เจ้าของโรงงานเอาใจใส่คือ ความปลอดภัยเป็นอันดับหนึ่ง และรูปพรรณ ของเพชรพลอยที่สมบูรณ์ เป็นอันดับที่สอง

ช่างฝีมือระดับทำของประดับร่างกาย เศรษฐี จึงต้องอยู่ในห้องที่ค่อนข้างทึบ อัดอัด และการให้แสงสว่างก็เฉพาะเจาะจงเสียแต่ เฉพาะจุดที่ทำงานจนเกินไป จนไม่มีจุดใดที่ จะสร้างความนิ่มนวลให้กับสายตาได้เลย

บางครั้งคนเราก็เชื่อมั่นในระบบเครื่อง

ปรับอากาศจนขาดการยอมรับตัวเอง โดยการ มอบความไว้วางใจให้กับการใช้เครื่องปรับอากาศ จนลืมนึกถึงลมหายใจของตัวเอง หรือกลัวการ สูญเสียทางธุรกิจจนลืมนึกถึงสุขภาพที่แข็งแรง ของคนทำงาน

เพื่อนผมคนหนึ่ง มีหน้าตากว้างใหญ่ “เพื่อไว้รับแสงสว่างและมันสวยดี” เขาว่า

แต่ผมเห็นเขาปิดม่านหน้าต่างตลอดเวลา เมื่อถามดู ได้ความว่า เอาไว้กันความร้อนจาก แสงแดดเพื่อแอร์จะได้เย็น ๆ ผมก็เลยพูดล้อ ไปว่า เขาน่าจะสร้างที่ตรงนั้นเป็นกำแพงทึบ เสีย จะได้ไม่ต้องเสียค่าไฟฟ้ามัน

เพื่อนคนเดียวที่นั่นแหละ ไม่ว่าเวลาไหน ก็เปิดไฟทำงาน ทั้ง ๆ ที่ประเทศเรามีแสงแดด เหลือใช้ในเวลากลางวัน ก็ด้วยเหตุผลที่เขา จะต้องประณีประนอมกับความต้องการเครื่อง ปรับอากาศของเขานั่นเอง และผมนั่นเองที่ ถูกกล่าวหาว่า “เป็นคนบ้า คนแผลง ไม่ทันยุค สมัย”

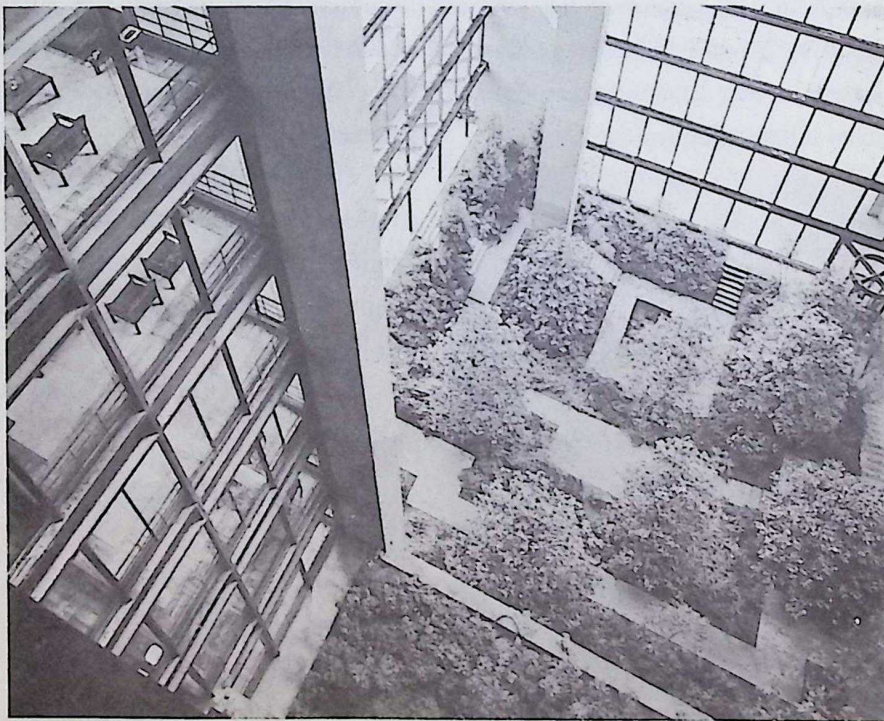
แต่ก็ยังมีอีกคนหนึ่ง ที่ตื่นเต้นกับห้อง ทำงานบนชั้น 14 ที่มีหน้าตากว้างเท่าฝ่าผั่ง ถึงกับปลุกต้นไม้สวยงามไว้ในห้องทำงาน หลายต้นยังกับเป็นสวน ตลอดเวลาเกือบครึ่ง หนึ่งของระยะเวลาการเยี่ยมชม เขาชวนให้ ผมมองดูทัศนียภาพของกรุงเทพฯ ได้โดยไม่ เบื่อหน่าย และบอกว่า “ที่นี่เหมือนสวนดอกไม้” บนภูเขา (ที่คิดเอิร์ช)” ของเขาทีเดียว

ความสว่าง ไม่ใช่หมายถึงแต่แสงเพียง อย่างเดียว สำหรับความเข้าใจของผม เครื่อง ักันสายตาบางอย่างก็คือความมืดด้วย

สังเกตหลายครั้งว่า พนักงานต้อนรับที่ นั่งหลังเคาน์เตอร์เดี่ยว ๆ โปรง ไม่มีอะไรปิด กันส่วนบน ไม่ว่าจะนั่งปิดกันนั้นจะเป็นกระจก หรือไม้ มักจะมีที่ทำกรทำงานที่กระฉับกระเฉง เต็มอกเต็มใจ มากกว่าคนที่ถูกกั้นอยู่ในคอก

และความรู้สึกของคนที่ไม่ติดต่อกัน ก็ไม่ ติดขัด และจะรู้สึกเป็นกันเองได้ง่ายกว่าการ จะต้องไปติดต่อกับคนที่นั่งอยู่หลังคอก และ สัมผัสกันได้เฉพาะช่อง เฉพาะรู ที่ทำให้ ให้อย่างเจาะจง

ความสว่างที่พอดี ให้ความรู้สึกมีอิสระ

มีชีวิตชีวา มีความเชื่อมั่นเท่าใด การสร้างสิ่ง
กีดขวางโดยไม่จำเป็นก็คือ การสร้างความมืด
ให้เกิดขึ้น ในที่ ๆ ไม่ควรเกิดได้เท่านั้น

ความรู้สึกประการหนึ่งของคนเรา จะ
โดยสามัญสำนึกหรือสำนึกชนิดไหนก็เหลือ
เดา คือ คิดว่าออฟฟิศคือที่อยู่ประเดี๋ยวประด๋าว
ชั่วคราว ก็เลยเอาใจใส่มันน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่
นับชั่วโมงจริงๆ แล้ว คนเราที่เป็น “ชาว
ออฟฟิศ” ใช้เวลาในออฟฟิศมากกว่าเวลาอยู่
บ้าน

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็น่าจะทำออฟฟิศ
ให้ดี จะได้อยู่กันไปนาน ๆ

ออฟฟิศบางแห่ง มีคอมพิวเตอร์ ให้แต่
“บอสส์” แต่ลูกน้องทั้งหลายทั้งปวง อาศัย
ไฟเพดาน คือหลอดฟลูออเรสเซนต์ ที่มีแสง
แสงเด่นกระพริบ ๆ นั้นแหละ

แสงฟลูออเรสเซนต์ เป็นแสงที่ทำไว้เพื่อ
กระจายความสว่างของห้อง แทนแสงธรรมชาติ
อาจจะเรียกว่ามันเป็น “แบ็คกราว” ของรูป
ไม่ใช่ “ซันเจ็ค” ถ้าจะว่าตามประสาคนชอบ
ถ่ายรูป ไม่ใช่แสงที่มีไว้ให้ทำงานกับตัวหนังสือ
ตัวเลข ทั้งวัน ฉะนั้นจึงสมควรเป็นอย่างยิ่งที่
จะต้องมีไฟคอมไว้ให้คนทำงานในออฟฟิศ
ได้ใช้กันอย่างทั่วถึง

หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ มีให้เลือกมากมาย
ทั้งแสงเหลืองหลอดใส แสงขาวหลอดขุ่น

แสงเดย์ไลท์หลอดฟลูออเรสเซนต์ หลอดแต่ละอย่าง
ให้แสงที่นิ่มนวลต่างกันออกไป ที่นิยมใช้กันก็
เห็นจะเป็นหลอดเดย์ไลท์ กับหลอดขุ่น

ดูเหมือนว่า จะเขียนถึงแต่เรื่องความ
สว่าง จนจะลืมพูดถึงจุดไม่สว่างที่ควรมีใน
ออฟฟิศด้วย

การเล่นน้ำหนักแสงในออฟฟิศก็จะสร้าง
บรรยากาศได้อย่างน่าอัศจรรย์ นอกเหนือไป
จากจะช่วยให้ “ชาวออฟฟิศ” มีที่พักสายตา
จากอะไรต่อมิอะไรที่มีแสงสว่างไปเสียหมดบ้าง

บางแห่งก็นิยมสร้างมุมต้นไม้ แทรกไป
ตามบริเวณที่รับแขก ที่ไม่ลับหูลับตาพนักงาน
มากนัก แถมอาจจะชวนภาพงาม ๆ ไว้ที่ข้าง
ฝา มีสโตนไลท์ตกที่รูปเพื่อเน้นแสง ในขณะที่
ที่สภาพแสงทั่ว ๆ ไปของบริเวณนั้นค่อนข้าง
จะสว่างน้อยกว่าที่อื่นนิดหน่อย

ตึกสำนักงานของฟอร์ด ฟาวเดชั่น ใน
นิวยอร์ก ลงทุนสร้างป่าไว้กลางตึก หลังคา
บริเวณป่าในอาคารกระเจกนั้น ใช้วัสดุโปร่ง
แสง ปลดปล่อยแสงธรรมชาติเข้ามาอย่างเต็มที่
เห็นไหมว่า คนเรานั้นพออะไรที่หายาก
ก็ชวนขวนขวาย ยิ่งในเมื่อสิ่งนั้นคือธรรมชาติ
คือต้นไม้ดอกไม้ คือแสงสว่างที่สร้างชีวิตให้
เกิดขึ้นในโลก ในเมืองที่ขาดแคลนสิ่งเหล่านี้
ก็ต้องหากันมาใส่ ในขณะที่บ้านเราซึ่งมีอยู่แล้ว
กลับมองไม่เห็นค่า

หลักการตกแต่งภายในที่ถูกต้อง และ
นักออกแบบทุกคนต่างก็รู้เท่า ๆ กัน คือ นอก
เหนือจากความงามและความต้องการ (ที่บ่อย
ครั้งไม่เข้าท่า) ของลูกค้า นักออกแบบจะต้อง
คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยและความถูกสุข-
ลักษณะด้วย

ถ้าไม่ยั้งั้น ก็ประเดี๋ยวขุด ประเดี๋ยวถม
ประเดี๋ยวทุบทิ้ง ประเดี๋ยวต่อเติมกันอยู่ไม่รู้
จักจบสิ้น เหมือน กทม.ที่เราเห็นกันอยู่เป็น
ภาพประจำวันคู่ชีวิตคนกรุงเทพฯ มาหลายปี
แล้ว

ไม่ว่าวันนี้ไปกินอะไรมา ถึงได้เขียน
อะไรอย่างนี้

หรือว่าน้อยใจแทน (แสง) “อาทิตย์”
ก็ไม่ว่ากัน

